

1. KAPITOLA

Gideon

SOUČASNOST

„Proč jsem s tímhle jenom souhlasil?“ povzdechnu si, zatímco se rozhlížím po přelidněném prostoru. Takhle párty je stejná jako sto jiných, na kterých jsem byl od svých čtrnácti, kdy jsem zjistil, že se z domu dá vyplížit přes garáž. Hudba je hodně dobrá, protože si tu najali skutečného dýdžeje, ale pivo je průměrné a stejně tak lidi.

„Protože tu je chlast zdarma a sexy baby. Co bys ještě chtěl?“ odpoví mi Cal Lonigan, jeden z mých kolegů v plaveckém týmu.

„To byla řečnická otázka.“

„Koukl ses vůbec na ty holky? Bud' ti už napůl stojí, nebo ti odešel úplně. Hned tamhle máš dobrý tučet důvodů proč.“ Cal mávne flaškou piva ke skupince holek.

Všechny mi připadají stejné. Natupírované vlasy, mrňavé šaty a boty, které mají zavázané kolem kotníků. Myslím, že jim moje nevlastní sestra nějak říká. Římské sandály? Řecké sandály? Sakra, záleží mi na tom?

Ne. Ne, nezáleží. Už dávno mi na všem přestalo záležet.

Podám Calovi svoje pivo. „Ne, dík.“

„Ne, dík?“ zopakuje nevěřičně. „A co tamta? Ta Asiatka v koutě je gymnastka. Prý se dokáže ohnout do preclíku.“

Odkdy si to chceme rozdat s preclíkama? „Tak to už vůbec ne.“

„Začínáš mi dělat starosti, kamaráde.“ Zvedne si láhev k ústům, nejspíš aby nikdo z přítomných, kdo umí odezírat ze rtů, nepoznal, co se mi chystá povědět. „Proslýchá se, žeš už dlouho nesmočil. To se ti z tý studený vody trvale smrskl?“

Otevřu pusu, abych Calovi vysvětlil, že nic takového není možné, jenže pak to zavrhnou. Už jako malý byl příliš často vystaven chloru a ovlivnilo to jeho duševní procesy. To mu člověk nemůže vyčítat. „Dobře, že umíš výborně plavat a jsi hezkej, Cale.“ Poplácám ho po zádech.

„Ty myslíš, že jsem hezkej,“ vyjekne. S vykulenýma očima se rozhlíží, jestli to někdo nezaslechl. „Hele, kámo, taky seš fakt fešák, ale víš, že za tenhle tým neplavu, že jo?“

„Jo,“ protáhnu. „No, padám odtud. Tahle párty je –“
A pak ji spatřím.

Její rovné a lesklé tmavé vlasy. Přísný obličej s kouřově namalovanýma modrýma očima a plnými rty. Tuhle masku nosí ode dne, kdy mi dala kopačky. Masku, která říká, že je našťvaná na celý svět a klidně si svůj vztek vylije na nějakém chudákovi.

Nevím, s kolika kluky se vyspala od chvíle, co mi řekla, že mi ublíží stejně jako já jí, ale vím, že si to ani jednou neužila. Jak by taky mohla, když její tělo patří mně, stejně jako moje patří jí?

„Kdo je ta buхта, co na ni zíráš?“ zeptá se Cal zvědavě.

„Dotkni se jí a zabiju tě, Lonigane,“ zavrčím.

A pak se vydám zjistit, co Savanna Montgomeryová dělá tady na koleji bratrstva, když by měla na Akademii Astor Park ničit sny prváků.

Nějaký kluk ze Sigmy se k ní dostane dřív než já. Opře se loktem u její hlavy a mačká se na ni, než vůbec stihla vyjít ze dveří.

Popadnu ho za rameno. „Hledá tě tvůj brácha Paul.“

Kretén v polotriku a s nemastným neslaným obličejem na mě zůstane zírat. „Paul?“

„Tak možná Peter? Parker? Je takhle vysokéj.“ Zvednu si ruku někam k bradě. „Blond’ák.“

„Myslíš Jasona Pruitta?“

„Asi jo.“ Ne zrovna jemně toho kluka od Savanny odtáhnu.

„Postarám se o to.“ Kretén na moji holku mrkne. „Zatím pro mě vedle sebe zahřívěj místečko. Vrátím se.“

„Kdo je brácha Paul?“ zeptá se vedle mě Cal.

Zatraceně. Otočím se k němu. „Co tu děláš?“

„Chtěl jsem vidět, co zaujalo božského Gideona Roya.“ Napřáhne k Sav svoji obří pracku. „Cal Lonigan. Říkej mi Long.“

Vezme ho za ruku a potřásá si s ním mnohem dýl, než by se mi líbilo. „Long? Jako *dlouhý*? Je to jedna z těch přezdívek, co popisují naprostý opak skutečnosti?“

Zaskřípu zuby. Je zázrak, že mi na nich zbyla vůbec nějaká sklovina. Drtím stoličky od chvíle, co jsme se poznali.

„Ne. Tahle reklama je naprosto pravdivá. Royal se za mě může zaručit. Jsme spolu v plaveckém družstvu.“ Skloní se, aby ji na ruku políbil. „Tak jo, princezno, kam si tě můžu odvést, abych ti ukázal, jak pravdivá moje přezdívka je?“

„Je nezletilá,“ vyhrknu.

„Nejsem, pitomče.“ Sav mu ruku vytrhne. „Je mi osmnáct. A v tomhle státě je sex ze zákona povolený od šestnácti, jak také dobře víš.“

„Vypadni, Cale.“ Nehodlám mu říkat Longu. „Tahle je moje. Znáš pravidla.“

Savanna mě propaluje pohledem. „Nejsem tvoje.“

Cal si povzdechne. „Dobrá. Dobrá. Ale tu příští si zabírám pro sebe.“

Ani na vteřinu neodtrhnu od Sav oči. „Máš to mít.“

„Nejsem kus masa, Gideone,“ vyštěkne na mě Savanna. „Nemůžeš si mě označkovat, jako bych byla krocan na honu.“

Její poznámky si nevšímám, protože potřebuju znát odpověď na mnohem palčivější otázku. „Co tu děláš?“

Usměje se, ale vypadá to nuceně. „Přišla jsem si to sem prohlédnout. Uvažuju, že bych se přihlásila na Státní.“

Jedna moje půlka zajásá. Ta druhá se tomu vzepře. Už teď se nenávidím až dost – opravdu potřebuju, aby mě po škole pronásledovala připomínka toho, jaký jsem ubožák? Ne. Nepotřebuju.

„Tobě nebude vadit, když budeš chodit na stejnou vysokou jako já?“

„Proč?“ opáčí chladně. Kdybych ji neznal tak dobře, asi by mě ošálila, ale za ocelovým pohledem se jí mihne bolest.

„Oba víme proč. Navzájem se zabijeme.“ Je jedno, jaká vzdálenost nebo kolik těl nás bude oddělovat, pořád nás to k sobě bude táhnout. Nemůžeme zapřít svoji minulost ani svoje pouto, ať bychom se o to snažili sebevíc. Ale když jsme spolu, přinášíme si navzájem jen nezměrnou bolest.

„Už teď jsem mrtvá. To dobře víš. To ty jsi mi

do srdce zabodl nůž.“ Protáhne se kolem mě v oblaku žáru a vůně magnolií a brzy ji pohltí masa studentů, kteří do sebe strkají a narážejí.

„Brácho, mám takovej pocit, že tě moc ráda nemá,“ pronese za mnou můj kamarád suše.

„Jsi opravdový znalec lidského chování, Cale.“

„Jenom mě to napadlo. Kdys to u ní podělal? Jestli nevdá, že se ptám?“

„Kdy asi?“ odpovím. Hledám ji v davu, jenže je tu tma a ona stejně nechce, abych ji našel. „Na střední.“

MINULOST

„Poslední rok, Gide. Pořádně to rozjedem,“ zařve ze střešního okénka mého auta Hamilton Marshall III., jinak známý jako Trojka.

Jeho přítelkyně Bailey ho zatahá za džíny. „Sedni si, blbečku. Takhle ti brzy něco urazí hlavu.“

Neochotně ji poslechne. „Sednu si, ale jenom proto, že by mi tě bylo líto, zlato. Kdyby mi něco urazilo hlavu, po zbytek tvých dní by tě to trápilo, a to bych ti nepřál. Ani tobě, Gide.“ Natáhne se ze zadní sedačky, aby mě poplácal po rameni.

Bailey vedle něj si odfrkne. „Cha! Nech si o tom zdát. S Gideonem bysme se navzájem utěšovali, až bysme zapomněli, žes vůbec existoval.“

„Řekni, že kecá, Gide.“ Tříkrát se teatrálně poplácá po hrudi. „Ty bys přece svýho kámoše takhle nepodrazil.“

„To kodex partáků platí i v záhrobí?“ Jenom žertuju. Radši bych si usekl ruku, než abych se dotkl Trojkovy holky.

„Já se o tebe postarám,“ poví Bailey můj bratr Reed

z místa spolujezdce. Je tak líný, že ani neotevře oči, ani nezvedne hlavu z opěradla.

„Ani nápad. Kodex parťáků existuje i v nebi, odkud si na vás tři dohlídnou.“ Trojka si ukazovákem a prostředníkem ukáže na oči a pak před sebe.

„Takže tvrdíš, že chceš, aby láska tvého života a tvůj nejlepší kamarád po zbytek svých životů trpěli, protože jsi byl tak pitomý a vystrčil jsi hlavu ze střešního okénka, když tvůj zmíněný nejlepší kamarád jel sto třicet?“ zeptá se Bailey.

„Sto pětáctýřicet,“ opravím ji.

„Sto pětáctýřicet,“ zopakuje.

Trojka se zamračí. „To jsem neřekl.“

Reed se ušklíbne.

„Takže bys chtěl, abychom se navzájem utěšili. Určitě bys chtěl, aby mi právě Gideon přivodil ty nejlepší orgasmy mého života, protože chceš pro mě to nejlepší.“

Potlačím úsměv. Bailey si nosí Trojkovy koule v tý svojí kabelce od Prady.

„Crrrrr. Přestávka,“ zastaví ji Trojka. „Žádný takový, že by ti můj nejlepší kamarád přivodil jakýkoli orgasmus, kdybych byl mrtvej. Posmrtnej život si neužiju, když ti tady velký Géčko bude způsobovat velký Óčka.“

Tak jo, možná v tý brašně má jenom jednu jeho kouli.

„Někdo cizí by byl lepší?“

„Bez debat. Takže Reed je taky z kola venku.“

Reed zamává prstem, aby dal najevo, že to bere na vědomí.

„Taky by sis měl někoho najít, Gideone. Je to bezpečnější,“ poradí mi Bailey.

„Jak to?“

„Za prvé pak nebudeš vířit ten obří kotel soutěživosti. Stačí, že je teď na Astoru i Easton. Kvůli vám třem